



Szent Jobb Lator

A legnehezebb lépés

Azért élünk a világon, hogy Istent és szeretetét megismerjük, viszonzozzuk, és így eljussunk az örök életre. Ez mind szép és jó, meg eléggé magasröptű ahhoz, hogy katekizmus legyen belőle, de arra mégsem válaszol, hogy akkor most miért is vagyunk itt. A Képzelt Riport szereplői is keresik erre a kérdésre a választ, és így fogalmazzák meg: „*Arra születünk, hogy a föld sebeit begyógyítsuk életünkön át*”. Ezt már közelebbinek érzem, de még mindig nem válasz arra a kérdésre, hogy én miért vagyok itt. Gabriel García Márquez életrajzána a címe: Azért élek, hogy elmeséljem az életemet. Márqueznek volt mit mesélni. Én is szívesebben lennék regényhős, mint érettségi tétel, az előbbit legalább lehet szeretni. De mindannyiunknak van mit mesélni, mindannyian folyamatosan magunkat mondjuk el, a saját megéléseinket.

Mi az, amiben én egyedül vagyok? Mi az, amit más nem tud megtenni, csak egyedül az én lehetőségem? A sérüléseim csak az enyémekek. Más nem tudja elmondani, megmutatni. Húsvét után Tamás apostol látni akarja az Úr sebeit, ebből hiszi, hogy ő van. A sebeink tesznek hitelessé.

Ami nekem természetes, másnak lehet, hogy nem az, akár a legapróbb dolgok is. Akkor tudom értékelni a virágillatot, amikor már nem érzem... ahogy akkor értékelem az egészséget, mikor már nincs, a szabadságot, mikor már nincs, a munkát, mikor már nincs. Miért nem élek mindig ilyen nyitott szívvel?

Az emberek jók. Csak az első, a legnehezebb lépést kell megtennem, kilépni magamból, kitenni a sérüléseimet az újbóli sebződésnek, ugrás a bizonytalanba. Ehhez bátorság kell, vagy inkább vakmerőség és bizalom. De ez az, ami csakis az én lehetőségem, amit csak én tudok megtenni. Megmutatni, hogy van, elmesélni a történetét, és elmagyarázni, hogy fáj. Csodálatos élmény megélni, hogy az a sok ismerős-idegen megmutatja a saját hiányait, és mondja, hogy „Látod? Nekem ez fáj.” Nagyobb kihívás a lelki sebeimet feltárni annak, aki okozta. Persze, ha van akkora bizalom felé, hogy nem baltával fogadja az őszinteséget, hanem nyitott füllel és szívvel. Pofonok helyett könnyek, elfordulás helyett odafordulások. Sebeinken keresztül értjük, érintjük meg egymást. És ez a lépés, amit más nem tud megtenni. Mi ez, ha nem Isten szeretete?

Réka

Augusztusi imaszándékunk:

Uram, te mindig tárt karokkal, nyitott szívvel vársz minket. Bátran és bizalommal tekintesz előre. Soha nem vonod vissza felkínált szereteted. Taníts minket is a bizalomra és a nyitott szívben rejlő erőre!



Levelező fogvatartottak alkotásaiból:

Kovács Mihály és Erdei János

(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Gyere

Gyere kérlek, hajlítsd meg a teret,
Ne hasson ránk, semmi idő keret,
Leheljük le egymásról a deret,
Érezd az érted lüktető eret,
És boldog légy, ha valaki szeret!

Taczman Elek
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Minek is vagyok a világon?

A minap olvastam, hogy egy hölgy beperelte a szüleit, mert nem kérdezték meg őt születése előtt, hogy akar-e megszületni? (Úgy látszik, tényleg határtalan az emberi hülyeség). Abban viszont igaza van, gyakran nekünk sokkal jobb ötleteink lennének saját születési körülményeinkre. Lehet, jobban szeretnénk lányok (fiúk) lenni, más névvel, más szülőkkel, más anyagi körülményekkel, más fizikai adottságokkal, stb. De hát „ezt dobta a gép”, ebből kell a legjobbat kihoznunk. Meg aztán jó, ha tudjuk, lehetett volna rosszabb is. Ehetnénk bogarakat a perui őserdőben, törzsi háborúk közepén szoronghatnánk, vagy éppen egy milliomos elkényeztetett gyerekeként töprengenénk az öngyilkosságon, mert semmi sem elég jó.

Szóval mit is kezdünk azzal, akik vagyunk? Régebben senki sem foglalkozott azzal, hogy saját magán gondolkozzon, ma a helyes önismeret fontossága folyton a szemünkbe ötlük. Miért is jó, ha el-elgondolkozunk azon, hogy milyenek is vagyunk? Jómagam mindig csodáltam és kicsit irigyeltem az egyik barátnőmet. Csendes, szelíd, senkit meg nem bántó, nyugalmat sugárzó egyéniség volt. Aztán egyszer meglátogatott és elmondta, mennyire sajnálja, hogy nem lehet olyan mint én, akinek mindig van véleménye, gyorsan dönt, meg tud nevetetni és vigasztalni másokat. Na, gondoltam, akkor legjobb lesz, ha örülök annak, amilyen vagyok. Meg kell próbálom okosan használni a jó tulajdonságaimat. Ugyanakkor vigyázni, nehogy túllőjek a célon. Sose beszéljem agyon a másikat, figyeljek rá odaadóan, s közben ne a saját remekbe szabott válaszaimon töprengjek. Tudjak hallgatva a másik mellé ülni bajában, gyászában. A humorérzék nagy ajándék, ám bántó is lehet, ha valakinek a kárára viccelődöm. És hát jó, ha tí-

zig számolok a döntéseim előtt, akkor nagyobb esélye van annak, hogy nem csinállok butaságot.

Na de minek is vagyunk a világon? Ha egy mondatban kellene megfogalmazni, talán így lehetne: **azért teremtett meg Isten bennünket, hogy az ő ölése és mósolya legyünk a világban.** S ahhoz, hogy ez valóban tapasztalhatóvá váljon, mindenkire szükség van! Igen, rád is! Nem mondhatjuk, hogy majd a pápa, a papok, a szent emberek megcsinálják Isten földi szép országát, aztán ha készen lesz, akkor majd mi is békésen belecsücsülünk. Jézus azért jött, hogy példájával megtanítsa arra, a szeretet útja igenis járható (azt nem mondta, hogy könnyen!), s az az egyetlen, amely már itt a földön is boldoggá tehet. Isten, minden botlásunk ellenére bízunk bennünk! Akkor lesz szép körülöttünk a világ, ha mi élhetővé, örömtelivé tesszük. Ne akarjuk rögtön a világbékét létrehozni! Elég, ha azzal a pár emberrel megpróbálunk harmóniában, egymásra figyelve élni, akikkel naponta találkozunk. Minden reggel tiszta lappal indulhatunk, s figyelve lelkiismeretünk szavára, örömeire élhetünk Istennek és ember társainknak egyaránt. S ha nem sikerül teljesen, akkor másnap újra kezdetűnk. Ha pedig sikerül, akkor adjunk hálát Istennek, és veregessük meg a saját vállunkat is. Aki elindul ezen az úton, az meglepetve tapasztalja, hogy békeesség, erő és tiszta derű tölti el. S ez igaz minden élethelyzetben!

Egyik paptestvéremet a kommunista rezsim életfogytiglanra ítélte. Azt mondta: a szellememet, lelkemet nem köthették meg! Imádkozott sokat és igyekezett mindenkiben tartani a lelket, akivel egy zárkába került. Amikor magánzárkában volt, felidézte a Szentírás egyes szakaszait, végig mondta az összes verset, amit valaha megtanult, népdalokat énekelt, tornázott. Igazi kis napiren-

det dolgozott ki magának, ne-hogy erőt vegyen rajta a csüggedés.

Volt egy vak néni ismerősöm, aki 90 év körül járt, teljesen egyedül élt. Térdförés miatt került kórházba, nekem kellett naponta kísérem, nehogy neki-menjen valaminek sétagyakorlás közben. Első reggel azt mondta: na, akkor ma vegyük át, mit tudunk az olasz irodalomról. És sorolta, hogy ő miket olvasott, az miért tetszett neki, stb. Másnap következtek az osztrák zeneszerzők. És így tovább, minden napra valami, amit az emlékeiből felidézett. Csak bámultam! Olyan szellemi frissességet azóta is ritkán tapasztaltam.

Sosem mondhatjuk, hogy na, én elcseszttem az egész életemet, nincs visszaút. Nincs olyan mélység, ahová Isten keze le nem érne! A börtön világában iszonyú nehéz megtalálni a remény útját, azonban nem lehetetlen! S bizony idekint a világban is számtalan ember értelmetlennek találja az életét. Viszont ha segítünk egymásnak imával, ötletekkel, életpéldával, akkor lehetséges, hogy ki-ki rátalálhason boldogságának és boldogításának útjára!

Gesztenye

„Könnyebb hősnek lenni egy másodpercig, egy óráig, mint néma hősiességgel viselni a mindennapot. Vállald magadra, hogy viseled a szürke, hétköznapi életet, végezd a munkát, amelyért senki sem dicsér, amelynek hősiességét senki sem veszi észre, amellyel nem kelted föl senki érdeklődését magad iránt; aki elviseli ezeket a szürke hétköznapi napokat, és mégis ember marad, az igazán hős.”

Dosztojevszkij

A Cursillohoz vezető utam - avagy Isten teregető szeretete

A közelmúltban a férjem hosszú betegség utáni halála és munkahelyemről való korábbi kilépésem miatt hirtelen sok szabadidőm lett, ugyanakkor nagyon lehangolt, szomorú voltam. Akkoriban egy ismerősömmel, aki éppen nyugdíjba ment, arról beszélgettünk, hogyan tehetnénk hasznossá magunkat. Ő említette, a börtönben levőkkel való levelezés is egy lehetőség. Erről én még addig nem hallottam. Hozzáteszem, ezzel az ismerősömmel korábban csak futólagos, elég felszínes beszélgetéseink voltak, nem úgy, mint ez a beszélgetésünk. Azután az interneten keresgélve hamar rátaláltam a Mécses Szeretetszolgálatra, amelynek keretei között anonim módon lehet levelezni fogvatartottakkal. Azért kellett néhány nap, hogy megérjen bennem az elhatározás, hogy egy bezárt embernek „ablak” legyek a kinti világra. A jelentkezéshez szükséges online szabaduló szobából (cellából) kiszabadulva, a felkészítő kiadványokat elolvasva, a videókat megnézve, online felkészítésen való részvétel, és mentorválasztás után már nagyon vártam egy levelezőtársra. Hamarosan meg is

kaptam egy fogvatartottnak a Mécses Szeretetszolgálatból küldött bemutatkozó levelét.

A levelezés kapcsán már eddig is nagyon jó dolgok történtek az életemben. Ez azért van, mert nem csak én tudok adni azzal, hogy részére „átjáró” lehetek a kinti világra, hanem én is nagyon sokat kapok általa. Például érezhetem, nagy szükség van rám, számára fontos, hogy meghallgatom őt, és nekem is fontos, hogy ő is meghallgat engem. Együtt érezhetek vele és lelki támogatást nyújthatok neki, amitől én is épülök. Sőt, a levelezésünk még egy nem várt pozitív fordulatot is előidézett az életemben, mert amikor egyik lelevelében arról írt, hogy a bent tartózkodása alatt részt vett egy háromnapos Cursillon, akkor olyan kíváncsivá tett, hogy én is jelentkeztem rá. Aztán kisebb-nagyobb problémák, akadályok miatt mármár úgy tűnt, nem tudok részt venni a Cursillon. Am végül ott lehettem ezen a hitmélyítő keresztény kurzuson, és az a néhány nap képessé tett arra, hogy kiszabaduljak a szomorúságomból, és sokkal örömtelibben tudjam megélni a keresztény hitemet, mint bármikor korábban.

Ezért nagyon hálás vagyok Istennek, hogy odaterelgetett engem a Mécses Szeretetszolgálatba, majd pedig a fogvatartott levelezőtársam példáját követve a Cursillohoz.

Eleinte figyelmem kellett rá, hogy átadjam magamat az ottani légkörnek, lelkületnek. Én is formálódtam, és a hitem is. A Cursillon megérezhettem, mekkora ereje van a közösségnek, mekkora többletet és örömet ad például a közösségben végzett ima, hálaadás, elmélkedés.

Úgy gondolom, a bezártságot könnyebb elviselni annak, aki elfogadja és viszonyozza a megbocsátó, Isten határtalan szeretetét. Ő ott áll mindenkinek az ajtaja előtt, és zörget, bebocsátásra vár, talán éppen egy börtönlelkészt vagy egy hívő rabtársat küld segítségül.

Hálás vagyok Istennek, az atyáknak, a tanúságtevőknek, szervezőknek, hogy ezeket ott megélhettem, és nagyon örülök, hogy egy fogvatartott példáját követve, kisebb-nagyobb akadályokon át Isten odaterelgetett engem a Cursillora

Szeretettel: Edit

			1		5	3		
	6						1	8
3							5	2
6			3	9			2	5
2	3			1				7
8	1			2	7			3
4	5							1
9	7						6	
			7		6			

Mindenkinek megvan a saját nézőpontja. Nincs olyan, hogy "valójában mi történt", mert a te olvasatodban mást jelent minden mozzanat, mint a másikéban. Talán ezért sem érdemes azon vitatkozni, kinek volt igaza... inkább elmozdulni abba az irányba, hogy megértsd a másik nézőpontjait is. Ehhez azonban az kell, hogy az együttműködés iránti vágyad erősebb legyen, mint a győzni akarásod.

A szeretet nyelve az élet

Ahhoz, hogy szerethessünk, szükséges legalább egy alany, tehát lényeges az életkapcsolat egy másik létezővel. Az életkapcsolat létrejöttéhez feltétel, hogy legyen valamilyen közös nyelv, ami által megérthetjük egymást és kifejezhetjük egymásnak a gondolatainkat, érzelmeinket. Az eddigiekből talán kiviláglik, hogy: élet nélkül nincs szeretet és nyelv sincs, és igazából szeretet és nyelv nélkül nincs valódi emberi élet sem. Az élet, a szeretet és a nyelv megjelenéséhez és kiteljesedéséhez egyaránt szükséges az a létfeltétel, hogy legyen legalább még egy hasonló létező, azaz közösségi lét létesüljön. A címben szereplő három fogalom áthagyományozása elsősorban a családban történik. Az életnek három lényeges alapértéke: az egyén, család és a nyelvi-kulturális közösség. Ezek egysége a társadalom, melyek összességét nevezhetjük emberi nemnek. A három alapérték egymással szintén kölcsönösen függésben állnak, hiszen egyik sem létezhet a másik nélkül, és ez maga az értelmük is, ezért talán joggal nevezhetjük őket meta-értékeknek. A három meta-érték mindegyikének egységesen fontos mozgató tényezői a szeretet, a nyelv és az élet, és mindezek összekötő alapjai az értelem és az érzelem.

Tapasztalataink és élményeink, vágyaink és kívánságaink kifejezése olyan eredendő emberi igény és öröm, ami döntő té-

nyező a nyelv kialakulásában. A tudat és az élet között közbülső világgént elhelyezkedő nyelv egyszerre összeköt és elválaszt. A nyelv építi fel azt a színes emberi belső világot, melyet tudatnak nevezünk; a valóság és a képzelet világát. Bár a nyelv nem azonos a gondolkodással, de nélküle nem tudnánk gondolkodni. Nélküle nem létezne sem a tudat belső világa, sem a hangtalan gondolkodás. Kivételesen minden ember valamilyen nyelven gondolkodik és álmodik. „**A nyelv nem pusztán kommunikációs jelrendszer. A valóság tényeit és történéseit jelölő szavaink és a nyelv szerkezete, a környezetről alkotott kép, sajátos valóság, illetve világgértelmezés, amit a közösség egésze hoz létre. Egyúttal a közösség tagjait összekötő kapcsolatok.**” (Goják János: **Európai értékek**). Emberi fennmaradásunkat köszönhetjük a közösségbe szerveződésnek, egymás támogatásának, az összefogásnak, azaz a szolidaritásnak, ennek összekötője a nyelv és a szeretet valamely formája. Ezeket nemcsak ösztönből, hanem tudatosan is tesszük, és ez az egyike az egyediségünknek, és ami kiemel minket az állati sorból. Az ember számtalan élethorizontban (munka, kultúra stb.) él, amikbe nemcsak beilleszkedik, hanem újabbakat is alkot, azaz tudatosan él, benne tudatossá vált az élet, a létezés. „**A kommunio az embernek az az igénye, hogy találkozzék a másik emberrel; a férfié, hogy találkozzék a nővel, találkozás a másik emberrel, egy emberi közösséggel, valódi személyekkel, azaz, amit a legmélyebben keresnek, ami élteni őket: eszményekkel, fájdalomokkal, kudarcokkal, emberi történetükkel. Legmélyebb vágyunk, azt hiszem, a közösség utáni vágyakozás. Az egész Evangélium a közösségről beszél, a kölcsönösségről Istennel és egymással. Ezt**

jelenti az a csodálatos szó: a testvéri szeretet, az embereket összefűző szeretet. Az ember alapzata csakugyan a kommunio, melynek eszköze a kommunikáció: ha szeretek valakit, akkor beszélek hozzá és meghallgatom.” (Ghislain Lafont).

Talán mondhatjuk, hogy Isten szeretetének kifejeződése a teremtett élet és az ember. Az emberi élet minőségivé tevője a szeretet, és nemcsak kinyilatkoztatásként a nyelv. Ha nem megfelelő a szeretetünk kommunikációja, akkor nem jön létre, gyengül a meglévő, vágyott szeretetközössége - a családi, élettársi, baráti együttlétek. Ezzel azonban sérül a saját belső harmóniánk is, mert kapcsolataink ellaposodásával megbillen az önbizalmunk egyensúlya is. Tehát létfontosságú a szeretet nyelvét használni, ami nem nehéz, mert ha a bensőnkől fakad, akkor igen sokszínű, és a legegyszerűbb változata is hiteles és célba ér. Az igazán megszeretett beszéd ugyanolyan sokoldalú, mint a kommunikáció, nemcsak szóban és írásban fejeződik ki, mert a szeretetet mutatja: a puszi, a csók, a szemkontaktus, de egy kacsintás, hunyorítás vagy egy könnycsepp a szemben, az egy szál virág éppúgy, mint a nagy bokréta. A saját kézzel készített ajándékok, egy egyszerű kopjafa vagy kis keszkenő, de folytathatjuk a sort az érintéssel, simogatással, öleléssel, egy baráti hátba veregetéssel. Mindezek lényege a szívből jövő személyesség.

Mindezt mindannyian megtapasztaljuk a Mécses találkozóinkon is, ami talán azt is bizonyítja, hogy igazi eleven és élő kölcsönös szeretetközösségben vagyunk. Így együtt!

Pásztor József
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)



AZ EGYMÁSRA
FORDÍTOTT IDŐ A
SZERETET IGAZI
MÉRTÉKE!

Vagyok, aki vagyok...

Pár héttel ezelőtt egy továbbképzésen vettem részt, amikor az előadó - aki az Egyesült Államokból érkezett közénk -, arra kért bennünket, lelkipásztorokat, hogy vegyük le jelképesen a kalapjainkat. Először nem igazán értettem, mit is akar, azonban pár perc múlva tudatosodott bennem: ez a pár nap nem olyan hagyományos lelkész továbbképzés lesz, mint amiben már többször is volt részem.

Mik voltak ezek a kalapok, amiket le kellett vennem? Pár pillanat alatt át kellett gondolnom, hogy ki is vagyok igazán, hány „szerepben” élek ebben a világban. De erről nem csak gondolkodni kellett elméletben, hanem szó szerint megnevezve ezeket és a mozdulatokat ismételve le kellett venni minden kalapot az első este. Erre azért volt szükség, hogy csupán csak Isten gyermekeként tudjuk megvizsgálni az életünket és így ránézni az egész életünkre és szolgálatainkra. Azon az estén nekem lekerültek a következő kalapjaim: lelkész, börtönlelkész, édesanya, feleség, gyermek, vezető, szervező, tanár, lelkigondozó... Én magam is meglepődtem, hány féle kalap van rajtam, vagy pontosítva hány féle kalap került fel rám az évek, évtizedek alatt. Most, amikor ezt az újságcikket olvasod, arra kérek, tedd meg velem együtt te is ezt az összesítést, és kalap-letevést. Csak akkor tudod meg, hogy ki is vagy igazán, ha a kalapokat megnevezed magadon. Kezdd hát el most!

Ha ezzel megvagy, akkor kezd el átgondolni, hogy a világ, a körülötted élők kinek látnak téged? Lehet, hogy édesapa vagy édesanya vagy, aki el lettél szakítva egy rossz döntés miatt azoktól, akikért az életedet is odaadnád. Nem lehetsz velük minden nap. Nem vagy része az életüknek, mert te bezárva és elzárva élsz. Viszont az informáci-

ók beszivárognak hozzád is otthonról. És nem mindig jók ezek a hírek. Sokszor lesújtanak. Szétfeszítenéd a rácsokat és átugranál a szögesdróton is és hazarohannál, hogy segíts, hogy szeress, hogy egyszerűen csak otthon legyél. De ez most nem adatik meg neked. Még nem. Mit lehet akkor tenned?

Semmit. Nem véletlen, hogy itt vagy a börtönben. Istennek ezzel is terve van, csak ezt most olyan nehéz elhinni. Főleg ha arra gondolsz, hogy a másik kalap, amit le kell tenned, az a fogvartott kalap. Ezt a kalapot nem magadtól vetted fel, de rajtad van. Nem is könnyű letenned, mert a nap 24 órájában mindenki szembesít ezzel és tesz róla, ne felejtse el. Ám most arra kérek, hogy ezt a kalapot is tedd le és légy szabad tőle!



Jó-jó, de akkor mi marad? Igen, mi is ezt kérdeztük a továbbképzésen. Erre az volt a válasz, semmi se maradjon! Tedd fel a kérdést magadnak, ki is vagy igazán? Nem, nem a nevedre vagyok kíváncsi, hanem arra, mit mondasz magadról a kalapok nélkül. Nehéz ezt a kérdést megválaszolni, ha nem vagy Istenben meggyökerezve, mert körülbelül csak azt lehet erre válaszolni, hogy egy senki, aki megszületett erre a földre és majd valamikor meghal. Ellenben ha a te szívedben az Úr Jézus Krisztus az Úr, akkor a válaszod ez lehet: Isten (megváltott) gyermeke.

Teljesen őszintén válaszolj magadnak: ki vagy igazán? Azért

imádkozom, aki most ezeket a sorokat olvasod, ne úgy lásd magad, hogy egy senki vagy. Mert Istennek terve van veled és az életeddel.

Különleges ember vagy, még ha most nem is ezt hallod naponta. Lehet, hogy a kinti életben azt hallottad és azt állítottad magadról, te mindent megtehetsz, mindent elérhetsz az életben. Amid van, azt magadnak köszönheted, ezért keményen meg is dolgoztál és ha kellett, akkor illegális dolgokat is bevállaltál. Sajnos ezért vagy itt, de ne ezen keseregj, hanem adj hálát, hogy Isten megállított a lejtőn és ezzel lehet, az életedet mentette meg.

Sokszor az ember úgy gondolja, hogy olyan mint egy isten: mindent megtehet és meg tud tenni. Főleg amíg fiatalok vagyunk, nincs lehetetlennek tűnő előttünk. Nincs ez másként a lelkészeknél sem. Ezért tette fel az első estén az amerikai trénerünk a következő kérdést: Te vagy a Krisztus?

Mire gondolt ezzel? Jézus Krisztus előtt nem volt lehetetlen. Mindenre képes volt. Igen, sokszor mi is Krisztusnak gondoljuk magunkat és a napi 24 órában ledolgozunk 48-at is. Azonban nem tehetjük ezt „büntetlenül”. Mert nem mi vagyunk a Krisztus.

Meg kellett tehát válaszolnunk ezt a kérdést, és a válasz egyfajta hitvallásunk is lett az együtt töltött egy hét alatt: **Nem, nem én vagyok a Krisztus, ám Isten kegyelméből vagyok, aki vagyok.** (1 Korintus 15,10)

Kívánom, hogy ez a hitvallás a tiéd is legyen! Magunktól senkik vagyunk, ám Isten kegyelméből lehetünk az Ő megváltott gyermekei, akik Vele együtt hegyeket mozdíthatunk el! Ne feledd: **Krisztus és én abszolút többségben vagyunk!**

T.Viki, ref.börtönlelkész

Szunnyadó lelkek, ébredő valóság

Egy szívvel, száz úton, hazafelé.

Amikor ezek a sorok íródnak, nehéz periódusban élem életem. Napjaim egyformák és mégis mindegyik más. Lélekben tud csak egyedül száz és száz felé szakadni az ember. Minden út hazavezet.

Mindenkit foglalkoztat a kérdés, vajon honnan érkeztünk és hova tartunk? Számptalan eseményen keresztül, jó és kevésbé jó, talán egyenesen rossz tapasztalásokon át, vajon hova vezet az utunk, és mi ennek a láthatatlan, misztikusnak tűnő életutunknak valódi értelme, célja?

Valóban céllal érkeztünk a földre? Ki-kik a maga feladatainak, megtapasztalásainak elvégzése után felébredhet szunnyadó valóságából. Mi kell ehhez az ébredéshez? Egyetlen alkotóelem: a HIT. Reményei mindenkinek vannak. Célokra tűz ki maga elé minden ember. De vajon milyen módon éri el a vágyait, elfogad-e segítséget, vagy egész életében egy reményvesztett, csalódott emberként tengődik?

Az egész Föld bolygó és benne minden ember most az ébredés szakaszában él. Egyre többen és többen érzik úgy, hogy elégedetlenek akár sikeres életükkel is. Hiába van meg mindenük, mégis hiányérzet lesz úrrá felettük. Néhányan közülük talán keresik is ezt az ismeretlen, megfoghatatlan dolgot. Valahogy legbelül érzik, ez az ismeretlen, hiányzó dolog elengedhetetlen a teljes létük megismeréséhez. Ez a sürgető érzés, hogy megtaláljuk saját magunk rég elveszett és hiányzó részét, eluralja minden egyes napunkat. Azok az emberek - és lehet, hogy most az olvasó is magára ismer -, akik ilyen érzésekkel ébrednek reggelente vagy csak napközben tör rájuk, már egész biztosan nem lesznek azok az emberek akik ez előtt voltak. Bármilyen életet is éljenek, szóljon az

sikerről, gazdagságról, eleganciáról vagy szegénységről, szükségéről, betegségről, azt az egyik pillanatról a másikra szürkének érzik majd. Keresnek valamit. Szunnyadó bensőjükben álmosan ásít fel ezeréves álmából igazi, nem emberi lényük, valódi énjük. Lassan ébrednek és mint a napfelkelte, ahogy komótosan átveszi az uralmat az éjszaka sötétsége felett, legbelső igazi lényünk is elkezd világosító, tisztító munkáját bennünk, fizikai lényünk sikerrel telítődött, elégedett mivoltunk felett. Hosszú és lassú folyamat ez, hiszen emberi énjünk felettes egója nem egykönnyen adja át az irányítást. Segítséget pedig mindenkinek saját bensőjében kell keresnie. Meg kell hallanunk a belső hangunkat. Persze ez kinél-kinél különböző módon jelentkezik. Figyelnünk kell a megérzéseinkre. Belső lényünk egyetlen célja, hogy tudatra ébresszen minket. Tudatra ahhoz, hogy felismerjük létezésünk igazi voltát.

Eredendően minden ember Isten teremtménye. A Teremtő műve az egész univerzum, megannyi bolygó, csillagok, élő és élettelen, minden apró részlet Isten műve. Ő az, Aki megálmodta és valóságba hívta a sötétségből a világosságot, halálból az életet, és minket apró lélekfoszlányokat, embereket. Ő az, Aki elhívott minden egyes embert külön-külön. Mindenkit felruházva a szabad akarat képességével, és ebből adódik rengeteg tévút, helytelen döntések, zsákutcák.

Az embereknek soha nem szabadott volna elszakadniuk, eltávolodniuk a Teremtőtől. Nagyon nagy árat fizetünk érte a mai napig, nap mint nap. Pedig a teremtéskor mindez nem így lett elrendelve. A mai kor embere, saját hibái miatt csak hosszú úton tud visszatalálni Istenhez. Minden embernek egyszer életében biztosan megszólal a vészcsengő legbelül. Számptalan formája lehet

ennek, mégis kevesen hallják meg a hívó szót. Túl zajos és túl nyüzsgő világot alkottunk mi emberek ahhoz, hogy csak úgy egyszerűen meg tudjunk hallani egy szelíd hívó szót. Igazából ehhez csak el kellene érnie minden embernek ahhoz, hogy vágyjon a csend után. Tudja kikapcsolni a televíziót, elkerülni a zajos helyeket, nyüzsgő programokat, hangos embereket. Próbáljuk ki, csak pár pillanatra, milyen érzés csendben, nyugalomban lenni. Csak egy-két perc kell első nekifutásra és utána egyre több és több kell majd belőle, mert a csend megszólítja a szívet. Ez az első és legfontosabb induló helyzet, hogy elkezdjük utazásunkat saját belső világunkba, igazi lényünk felé. Aki olyan szelíden hívogat minket. Hiszen Ő csak a legjobbat szeretné nekünk. Visszatérni abba az egységbe a Teremtővel, ami eleve elrendeltetett a teremtés csodájában. Egy Istent kereső, kutató ember nagy öröm a Mennyben. A legtöbb, amit tehetünk ehhez, hogy hittel és reménnyel megnyitjuk szívünket az Ég számára. Csak Istennel együtt lélegezve tudunk áldássá válni más emberek életében. Kerüljünk kapcsolatba belső lényünkkel. Halljuk meg a csendben a hívó szót és kövessük! Csak így juthatunk el földi létezésünk igazi céljához. Csak Vele együttműködve fogjuk felismerni életfeladatainkat és csak így tudjuk teljesíteni elhívásunkat. Mert minden ember más elhívással érkezik és mindenki más és más utakon jut el egy célállomásra. Isten soha nem az alkalmasakat hívja el egy feladatra, hanem az elhívottakat teszi alkalmassá arra. Éppen azért pedig, hogy ne felesleges és haszontalan köröket rójunk, most ismételnem kell magamat. Törekedjünk a csendre és figyeljünk

folytatás az 7. oldalon

folytatás a 6. oldalról
befeje. Ismerjük fel a hívó szót és csak neki engedelmessé válunk! Csak a Jó Pásztor hangára figyelünk! Senki nem tudhatja nála jobban, hogy mi a mi elhívásunk. Ezért aztán senki nem is tud nála jobban vezetni minket. Mindenki életében számtalan feladat van, Egyedül képtelenek lennénk arra, hogy ezeket megoldjuk. Makacs emberi lényünk sokkal inkább akadályoz mindenben, mint segítené. Azonban amint felismerjük, hogy van más út is másik vezetővel, Aki nem más, mint Isten, egy csapásra megváltozik minden köröttünk. Az Ő szeretete és kegyelme kiárad ránk. Megnyílik a szívünk, megnyílnak szemünk a látásra, minden lehetőség más oldaláról, egy elérhető oldalról mutatkozik meg. Mesébe illően hangzik, gondolhatják most sokan. Ellenben állítom, mert tudom, a Teremtő arra hívott el

minket, hogy abban a csodában létezzünk, amit Ő álmodott és teremtet meg nekünk. Ne okozunk csalódást, merjünk elindulni! Sőt fussunk neki ennek az útnak bátran, nyitott szívvel! Haladjunk előre és gyönyörködjünk minden percében. Az Isteni gondviselésben létezzünk örökkön örökké. Hihetetlenül hangzik? Pedig ez az egyetlen igazság. A mi eredendő lényünk, Istennel azonos létezési forma. Őbenne élhetünk csak, nélküle halott emberek vagyunk lelkiekben. Halottak a saját magunk által kreált erőltetett, csüggedt, nyüzsgő és sehova sem vezető életnek csúfolt tengődésünkben. Az Istentől távol lévő ember nem él igazán. Nem is élhet, hiszen nem táplálja az Örök Élet Igéje. Zsákutcában toporog és tengődik. Azért írom, hogy tengődik, mert az út, ami sehova sem vezet, nem vezethet Istenhez sem. Ilyen egyszerű ez. Egy út vezet el

csak a Teremtőhöz, ez az út pedig Jézus Krisztuson át vezet. Ismerjük meg az Urat! Vigyük el Őt a szívünkben minden emberhez! Szeressük meg Őt! Hiszen Ő az életénél is jobban szeretett minket. Jézus az életét adta értünk, hogy mi hittel a szívünkben Őbenne örökké éljünk. Csak rajtunk áll, meghalljuk-e az elhívást és követjük-e az Ő hangját. Isten jelenléte nélkül életünk olyan sivár akár egy olyan játszótér, ahol sosem járt gyermek. Kiaknázatlan, használaton kívüli hely. Élünk ugyan benne, viszont igazi lehetőségeinket soha nem látjuk meg. Szükségünk van az Égi vezetésre. Ez a földi létezés igazán értékkel betöltött szeretetformája. Az egyetlen élet, örökké tartó!

Csillag Melinda
szabadult testvérünk

Az igazi istenfélelem

Recseg-ropog a lelkem, mert az Úr átformálja mindenem.

Nekem csak kérnem kellett, és Isten megadta amire vágytam.

Gyökeret vert bennem az Istenfélelem, de ezt nem a rettegés táplálja, hanem a Szeretet ösztönzi.

Mert nem szeretnék elszakadni az én szeretett Atyámtól és a csodálatos Báránytól,

És az Ő ajándékuktól, ami nem az enyém, hanem kegyelemből kaptam,

A Szentlelket, Aki kiáradt az én sivár életemre.

A súly!

Helyezd a keresztet a szívedre és mérd meg!

Ha nagyon nehéz és nyomja, akkor biztos nem felejtet el

Azt, Akinek megtöretése által nyertél örök életet!

Mit jelent nekem az Isten ígéje?

Az életem zivatarán átragyogó

napsugár Isten ígéje,

így lesz az Ő igazsága szívárvány

a vihar után,

amely elvezet az örök életre,

a Krisztus által.

Ezért bátran állok a legnagyobb

égzengések közt is,

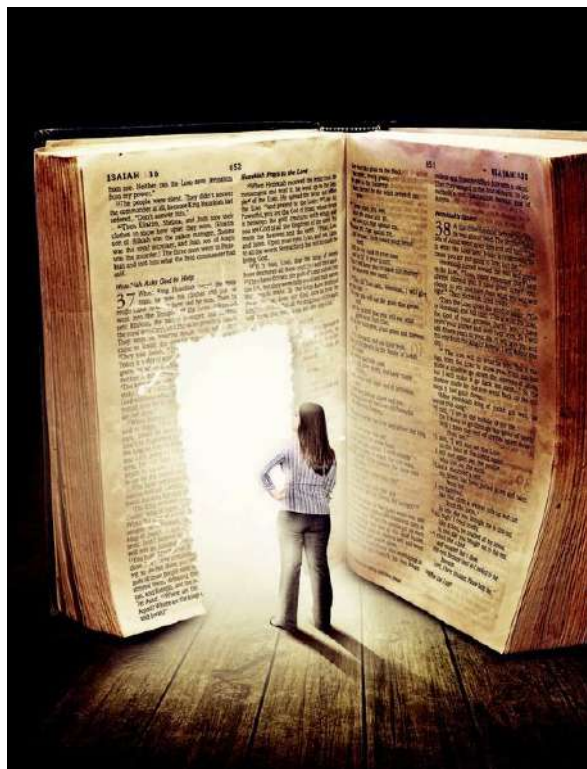
segítségül hívva a lelkem Pásztorát

a Kegyelmes Istent.

Kiss Sándor Lajos versei

(BVOP Kommunikációs

Főosztály engedélyével)



Humor

Egy fiatal nő beszámolója:

Ma találkoztam egy fiatal(?) emberrel, akinek annyi foga volt, mint Süsünek (elől kettő, hátul kettő, de lehet, hogy az egyik lyukas), és akivel a következő párbeszéd zajlott le:

- Ne haragudjon...
- Nem haragszom.
- Megszólíthatom?
- Már megtette.
- Igaz, csókolom...

(és itt menekültem el, mielőtt beváltja a fenyegetését).



A vendég odaszól a pincérnek:

- Elnézést! Lehetne kérni a zenekartól, hogy mit játszanak?
- Természetesen!
- Akkor mondja meg nekik, hogy biliárdozzanak, amíg befejezem a vacsorámat.



Már fél éve jártam karatéra, mikor rájöttem, hogy az egy süketnéma jelbeszéd tanfolyam.

Hajnalban támolyog hazafelé egy részeg. Ahogy hazaér, a felesége egyből nekitámad:

- Biztos nőnél voltál! Tudom, hogy megcsalsz!
- Dehogyan, egy sörözőben voltam egész éjjel. Te, ilyen sörözőt te még nem láttál... Még a piszoár is aranyból volt!

A feleség nem hisz neki, ezért megkeresi a bár telefonszámát és felhívja pincért:

- A férjem azt állítja, hogy önöknél töltötte az éjszakát, és hogy a mosdóban aranyból van a piszoár!

Majd hallja a telefonban, hogy a pincér odakiált valakinek:

- Hé Alex, megvan ki vizelt a trombitádba!



Egyik évben szilveszteri parti-ra indultunk a férjemmel. Felöltöttünk, mindent elrendeztünk a házban, bekapcsoltuk az üzenetrögzítőt, beállítottuk az automata éjjeli világítást, majd hívtunk egy taxit. A macskát kivittük a kertbe, mert ha bent hagyjuk, mindig megpróbálja megenni a papagájt. Amikor be akartam zárni az ajtót, a macska hirtelen visszaosont az ajtó résén a házba. A férjem utána ment, hogy elkapja, én pedig beültem a taxiba.

- A férjem is jön azonnal, csak még felszaladt elköszönni anyámtól - mondtam a taxisnak, mert nem akartam, hogy megtudja, üresen hagyjuk a házat.

Kis idő múlva jött is a férjem, kifulladásra vágódott be a kocsiba, és ezt lihegte:

- Bocs, hogy ilyen soká jöttem. Felloholtam a lépcsőn, sehol senki, végül megtaláltam az ágy alatt. Egy vállfával tudtam csak kipiszkálni onnan. Utána meg nyakon kellett csipnem, mert ki akart ugrani a kezeim közül. Végül rádobtam egy pokrócot, hogy meg ne karmoljon. Nagy nehezen lecipeltem a kövér testét a lépcsőn, és kihajítottam a kertbe.

Erre a taxis jelentőségteljesen hátranézett ránk, majd elindultunk.

Két festőművész találkozik. Mondja egyik a másiknak:

- Voltam tegnap a kiállításon. Egyedül a te képedet lehetett megnézni.
- Igen? - kérdi büszkén a másik.
- Igen, a többi előtt annyian tolongtak.

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke
1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta
mecsesbp@gmail.com
mecses.vacieghazmegye.hu